

Meddelande från brödrosten.

I månader ha de små bladen, från växten som hänger i köksfönstret, fallit ner på fönsterbrädan – och de ligger där än. ”Hjärtan på tråd”, stod det på den gula skylten i affären. Jag antar att den typen av växt egentligen har ett annat namn, men det spelar mindre roll när dess små bladhjärtan skruppnar mot den kalla ytan framför fönstret.

Jag beskyller mig själv för att ha övervattnat den. Anklagar mig själv för att jag aldrig kommer mig för att göra en lista över alla växter i lägenheten – ett schema över när de behöver vattnas. Jag skulle behöva det, tänker jag ibland, men det är de som behöver det mest.

När jag letar i minnet kan jag inte finna att jag gett den vatten en enda gång.

Bakgården utanför är vacker, och ibland så råkar jag drömma om sommaren när jag ser ut över den. Jag föreställer mig att den kommer att vara ännu vackrare då.

Fåglar har, trots att det endast är februari, börjat samlas där. De gör våra ytterväggar till sin innervägg, och precis som vi inreder de sina små hem på avstånd från varandra men på precis samma sätt. Med tydliga överenskommelser om vad som är mitt och vad som är ditt.

Jag försöker så gott jag kan att se det vackra i bakgården precis som den är – se det vackra i buskarna utan blad, de kala träden och det själlösa gräset. Jag försöker att tänka på hur trivsamt balkongen är utan att föreställa mig en nybryggd kopp kaffe en ledig sommarmorgon.

Det är inte rättvist att jämföra och längta på det viset, bakgården rör inte för att det är vinter, jag skulle inte vilja att människor jämförde mig så. Så jag tänker på bakgården och fumlade efter det vackra med februari medan mina strumpor släpar brödsulor från december över golven.

Vinterjackan som jag lånat av min syster hänger stadigt på en galge i hallen, skorna står nedanför. Redo att trädas på.

- Är det inte lite sent att skaffa en vinterjacka i februari? frågade någon.

Kanske är det sent med tanke på att det varit kallt länge, men försent kan det omöjligt vara, det kommer vara kallt imorgon också.

Jag har en tanke, en idé, om att det kommer att bli enklare för mig att lämna lägenheten nu, enklare att vara utomhus med en ordentlig jacka. Så känner människor, har jag hört, men kylan rör inte mig. Vind påverkar inte ett medvetande som råkar befinna sig i en kropp. Mina känselsensorer – hela mitt nervsystem – och jag har mindre gemensamt än välfärdsstaten och Wall Street ... det intalar jag mig själv i alla fall. Vill lägga det som en bön till mitt imaginära radband, vill mumla det om och om igen när mitt hjärta slår extra slag mellan takterna i standardrytmen. När hela kroppen skakar.

Det är ändå bara en subjektiv upplevelse i ett postmodernt samhälle. Där alla har sin egen sanning, sin alldeles egna verklighet. Jag undrar hur det är meningen att vi ska kunna förhålla oss till det. Hur ska jag

kunna leva i symbios med alla dessa verkligheter? Och min sanning blir så osann när den lika gärna skulle kunnat vara en annan. För allt de någonsin velat – med hjälp av substanser och sina fina akronymer – är att ändra mina tankar. Hur är det meningen att man ska kunna förstå vad som känns på riktigt då? När det är så enkelt att bryta mönster, byta ut en tankebana mot en annan.

Som om jag vore en storstadsregion med bristande kollektivtrafik är allt de vill att stadsplanera i mitt huvud.

De ser möjligheter! Vi kan bygga nya vägar, slopa de slitna och slingrande grusvägarna. Nu för tiden bygger man inte vägar så, det borde jag veta. Nu river man träden och husen för att skapa raksträckor som är enklare att färdas på.

Om vi rustar upp de gamla fallfärdiga fasaderna kanske till och med turistnäringen skulle blomstra, och visst, jag skulle också föredra att tycka att det var trevligt med besök då och då.

De vill lägga ny räls för höghastighetstågen. Låta mossan och gräset växa över de gamla spåren, som ett fint minne från sämre tider.

- Tänk när tågen gick här, skulle någon säga drömmande.

Eller, snarare:

- Tänk när du inte åt något annat än rostat bröd med jordnötssmör.

Och under växten i köksfönstret, med sina små hjärtan på trådar, står brödrosten. Ljudet den gör när den är klar får mig att vakna upp.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren knytdemnoga med Poeter.se id #30102 innehar upphovsrätten